

353

കുമാരൻ

“മതപരിവർത്തന രസവാദം.”

353

കുമാരൻ

27/10/70
കുമാരൻ
കുമാരൻ

കുമാരൻ. കുമാരൻ ആശാൻ.

മതപരിവർത്തന രസവാദം

മഹാകവി
എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ
എഴുതിയ
ഒരു മറുപടി

അവതാരകൻ
മുക്കുളത്തു കുമാരൻ

വകുപ്പുവകാശം.
ശാരദാബുക്കുഡിപ്പോ, തോന്നയ്ക്കൽ

1123

“ശ്രീരാമവിലാസം” പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

രണ്ടാംപതിപ്പ് കാഴ്ച 1000.

മഹാകവി കുമാരനാശാനും
 ഗ്രീമാൻ മുക്കോത്തു് കുമാരൻ അമ്പലകുളം

അ വ താ രി ക

സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി അവലംബിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകയാൽ, കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ, തീയ്യസമുദായം ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിതു്. തീയ്യരെല്ലാം ഹിന്ദുമതം ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നുചിലർ; എല്ലാവരും ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കുകയാണുവേണ്ടതെന്നു് അവരിൽത്തന്നെ ഒരു കക്ഷിക്കാർ; ഹിന്ദുമതം ഉടനടി ഉപേക്ഷിക്കേണമെന്നും ഏരിലാണു പോകേണ്ടതെന്നു പിന്നെ ആലോചിക്കാമെന്നും മറ്റൊരു കക്ഷി; എല്ലാവരും ക്രിസ്ത്യാനികളാകേണം എന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്; മുസ്ലിംസമുദായത്തിൽ ചേന്നാലാണു ഗുണമെന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലാതെയില്ല; ആത്മവിദ്യാപ്രസ്ഥാനംവഴിയായി പ്രവർത്തിച്ചല്ലാതെ തീയ്യർക്കു പുരോഗതി സിദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നു ഒരു സംഘക്കാർ; ഇതൊന്നുമല്ല വേണ്ടതെന്നും പഴയ ഹിന്ദുക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചല്ലാതെ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അതിന്നാണു ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നും വാദിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷി ഇങ്ങിനെ പലവഴിയായി പലരും ഭിന്നിച്ചുനില്ക്കുന്നതിനിടയിൽ, നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ഏല്പിട്ടുത്തിയ മാർഗ്ഗമാണു ഉത്തമമെന്നും ഫലപ്രദമെന്നും വിശ്വസിച്ചു മേല്പറഞ്ഞ പ്രസ്ഥാനങ്ങളാൽ ഒന്നിനാലും ആകർഷിക്കപ്പെടാതെയിരിക്കുന്നവരാണു ഭൂരിപക്ഷം. ആരോടും പറയാതെയും ക്ഷോഭമുണ്ടാക്കാതെയും ബ്രഹ്മസമാജത്തിലും ആയുസ്സമാജത്തിലും ചേന്നു സുഖിക്കുന്ന വ്യക്തികളും അവിടവിടെ ഉണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, നമ്മളെല്ലാവരും ബഹുമാനപുരസ്സരം ഓർമ്മിക്കുന്ന പരേതനായ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ അവർകൾക്കു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ദൃഢമായ അഭിപ്രായം എന്തായിരുന്നു എന്നറിയുന്നത് ആർക്കും രസകരമാകാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. കൊല്ലത്തുവച്ചുനടന്ന എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിൽ ആദ്യകക്ഷം വഹിച്ചിരുന്നതു മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ അവസരത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന പ്രസംഗത്തിൽ കേരളത്തിലെ ബുദ്ധമതപ്രസ്ഥാനത്തിനു് എതിരായി ചില സംഗതികൾ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അതിനെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടു് “മിതവാദി” പത്രം ആ സന്ദർഭത്തിൽതന്നെ മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി പരസ്യംചെയ്തു. അവയിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കു കുമാരനാശാൻ മൻറന്റ ജൂൺ ൧൭-ാംനു് ഒരു മറുപടി എഴുതി “മിതവാദി” പത്രത്തിനു അയച്ചു. ആ മാന്യപത്രം മഹാകവിയുടെ മറുപടി പരസ്യംചെയ്യാതെ അതു് അദ്ദേഹത്തിനു മടക്കി അയയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതു ചിന്നെ ഒരു ചെറുപുസ്തകമാക്കി അച്ചടിപ്പിച്ചു പരസ്യംചെയ്യണമെന്നു് ആലോചിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അതിനു സംഗതിവരാതെ, ആ മഹാൻ അധികം താമസിയാതെ, ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായതു്. ആ ലേഖനമാണു് ഇപ്പോൾ ഈ നിലയിൽ പുസ്തകമായി അച്ചടിച്ച് പരസ്യം ചെയ്യുന്നതു്.

ഗാഢമായി ആലോചിക്കാതേയും ലോകോപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു ബോധ്യപ്പെടാതേയും ഈവക സംഗ

തികളിൽ വല്ല അഭിപ്രായവും പരസ്യമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നത്, അത്ര ബുദ്ധിമാനും മഹാധീരനും വലിയ തത്വചിന്തകനും ആയിരുന്ന ആശാൻ പഴക്കമായിരുന്നില്ലെന്ന് എല്ലാവരും അറിയുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു മാന്യൻ, സമുദായത്തിലെ ഒരു നേതാവിന്റെ നിലയിൽ, ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു സ്ഥാനത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഉച്ചരിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടനിലയിൽത്തന്നെ കിടക്കുന്നത് ആർക്കും ഒന്നുകൊണ്ടും നന്നായിരിക്കുകയില്ല. അതു ബഹുജനങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചെന്നുവരാം; അനാശാസ്യമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ ജനതതി നയിക്കപ്പെടുവാൻ കാരണമാകാം; ആശാൻെപ്പററിയുള്ള മതിപ്പിനുതന്നെ കുറവുവരാം. അതുകൊണ്ട് ആശാൻെ “മരുപടി” ഇനിയെങ്കിലും പരസ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെ സഹധർമ്മചാരിണി, ശ്രീമതി ഭാനുമതിയമ്മ, ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ലേഖനം എഴുതിയ പത്തുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ഈ അവസരത്തിലെങ്കിലും അതിനെ ബഹുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നതിൽ എനിക്കു് അത്യന്തം സന്തോഷവും കൃതാർത്ഥതയും ഉണ്ടു്. ഈ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അതിനെപ്പറ്റി ഈ അവതാരികയിൽ വല്ലതും പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ആശാൻ ഈ ലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞ എല്ലാ സംഗതികളോടും ഞാൻ പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല, മഹാപണ്ഡിതനും തർക്കശാസ്ത്രപ്രവീണനും ആയിരുന്ന ആ മഹാൻ എൻെ അഭിപ്രായങ്ങളെത്തന്നെ എനിക്കു്

സാധിക്കുന്നതിൽ അധികം ശക്തിയും പാശ്ചാത്യവും ഭംഗിയും ഉള്ള ഭാഷയിൽ, അധികം സുസമ്മതമായ ശാസ്ത്രരീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള കൃതാത്മതയാണ് എനിക്കുള്ളത്. അതുകൊണ്ട്, ലേഖനത്തിൽ കണ്ട ഒരു വാക്കുതന്നെ എടുത്തു് ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിനു നാമധേയമായി കല്പിച്ചു് ഇതിനെ കേരളത്തിലെ സമുദായപരിഷ്കാരികളുടേയും മതപരിഷ്കാരികളുടേയും മുമ്പാകെ സവിനയം സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഈ മറുപടിക്കു വിഷയമായ മിതവാദിയിലെ ഖണ്ഡനമൊ, അതിന്നും വിഷയമായ ആശാന്റെ പ്രസംഗമോ വായിച്ചിട്ടുവേണം ഈ ലേഖനം വായിക്കുവാൻ എന്നില്ല. അവയിലെ സംഗതികളെല്ലാം സുഗമമായും സുലഭമായും ഉൾക്കൊള്ളാൻ സമ്പ്രദായത്തിലാണ് ഈ ഉപന്യാസം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

പക്ഷപാതികളല്ലാത്ത സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യംവരത്തക്ക ന്യായങ്ങൾ അടക്കി ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഗംഭീരഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ ലേഖനം വിശിഷ്ടനായ ഒരു സമുദായപരിഷ്കാരിയും, മതപരിഷ്കാരിയും, നാരായണഗുരുസ്വാമിയുടെ ആദർശപാലകനും ആയിരുന്ന മഹാകവി കുമാരനാശാൻ, താൻ അത്യന്തം സ്നേഹിച്ച സമുദായത്തിനായി സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ച, ചരമസന്ദേശമായി കരുതി, വായിപ്പാൻ കഴിയാത്തവരെക്കെ വാങ്ങി വായിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

തലശ്ശേരി, } മൃഷ്ടാന്ത കഥാകൻ.
30—7—33.

മതപരിവർത്തനസവാദം

ഒരു മറുപടി.

മ. രാ. രാ.

“മിതവാദി” പത്രാധിപർ

അവർകൾക്കു്.

മാന്യസുഹൃത്തേ,

നിങ്ങളുടെ മേയ് രുപ-ാംനു (൧൯൨൩)ലെ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഉള്ള മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചു. കൊല്ലത്തുവെച്ചു് ഈയിടെ കൂടിയ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെ നിലയിൽ എനിക്കു ബുദ്ധമതത്തേയും നിങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ സന്ദർഭാനുസാരം സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിവന്ന ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ ചുവടെ ആക്ഷേപിപ്പാൻ നിങ്ങൾ അതിൽ യുക്തിപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മറുപടി എഴുതുന്നത് എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം നിരാക്ഷേപമാണെന്നുള്ള ശഠനകൊണ്ടല്ല. അതു എനിക്കു അശേഷം ഇല്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. നിങ്ങളുടെ ആക്ഷേപങ്ങളെ ഓരോന്നായി പ്രതിയുക്തികളെക്കൊണ്ടു് ഖണ്ഡിച്ചു, വാദത്തിൽ വിജയം നേടാമെന്നുള്ള ദുരഭിമാനം കൊണ്ടുമല്ല. ആ വിജയം, അല്ലെങ്കിൽ പരാജയ

മാകട്ടെ, നമ്മൾക്കു പൊതുവും, സ്വകാര്യത്തേക്കാൾ പ്രിയ
തമവും, ആയ നമ്മുടെ സമുദായകാര്യത്തിനു യാതൊരു ന
ന്മയും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഇതിൽ
പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ഒന്നാമതായി നിങ്ങളോട് എനിക്കുള്ള
നിർവ്യാജമായ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളാകുന്നു. മതപരിവർത്ത
നവിഷയത്തിൽ എന്റെ സ്ഫുടതരമായ അഭിപ്രായം സ
മുദായാംഗങ്ങളിൽ വല്ലവരും പ്രവീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ,
അതിനു ഇതു ഉപയുക്തമാകുമല്ലോ എന്നുള്ള പ്രയോജ
നാന്തരവും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്.

“മിതവാദി”യിൽ നിങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന എ
ന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗ
ത്തിന്റെ മൂലനയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചും എന്റെ പ്രസംഗ
ത്തിന്റെ പുരോത്തരഭാഗങ്ങളോടു യോജിച്ചും ഉള്ളവ
യാണ്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിലും എന്റെ സ്വന്തം അഭി
പ്രായമായിട്ടാണ് അവയെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗ
തി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ എ
ന്തെന്നതായാലും വേറൊന്നും നോക്കാതെ വിളിച്ചു പറ
ക്കുന്നത് അന്തർദ്ദേശീയരുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു
പരിണാമത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു സൽഗുണമാണെന്നു
എനിക്കറിയാം. ആ ആദർശത്തിൽ എനിക്കു ആത്മാ
ത്ഥമായ ബഹുമാനവും ഉണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള
മഹാത്മാർ സാധാരണദൃഷ്ടിയിൽ അലൗകികന്മാരാണ്.
അവർക്കു ഒരു പ്രത്യേകസമുദായത്തെ വല്ല നിർദ്ദിഷ്ടമാർഗ്ഗ
ങ്ങളിലൂടെ നയിക്കേണ്ട ചുമതല ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല; ഉണ്ടാ

യിരുന്നാൽ, അവർക്കു അതിൽ വിജയം സിദ്ധിക്കുമില്ല. നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നതിനെ അവർ വിളിച്ചു പറയും. മറ്റുള്ളവർ കേട്ടാലും കേട്ടില്ലെങ്കിലും അവർക്കു വഴക്കമില്ല.

“ശ്രീ നാരായണധർമ്മ പരിപാലനയോഗം” തീയ്യരുടെ ഗുണത്തിനായി ഒരു വ്യവസ്ഥിതമായ കാര്യപരിപാടിയെ മുൻനിർത്തി പ്രചർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഘമാണു്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു്, മതപരിഷ്കരണമാകുന്നു. “ശ്രീനാരായണധർമ്മം” എന്ന പദംതന്നെ ശ്രീ നാരായണഗുരുവിന്റെ മതം എന്ന അർത്ഥത്തെയാണു വിവക്ഷിക്കുന്നതു് “ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു്” എന്നുള്ളതാണു് ആ മതം, എന്നു നിങ്ങൾക്കും അറിയാമല്ലോ. സ്വാമി തൃപ്പാദങ്ങളുടെ ഈ ആദർശത്തെ ലാക്കാക്കിയുള്ള മതപരിഷ്കരണമാണു് എസു്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിൽ ഉള്ളതെന്നു് ഇനി വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനും ബുദ്ധമതത്തിനുംതമ്മിൽ സാരമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

സ്വാമിയെ “അഭിനവബുദ്ധൻ” എന്നു നമ്മിൽ ചിലർ ചിലപ്പോൾ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. അതു ബുദ്ധഭഗവാന്നോടുള്ള ശീലസാമ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന അപഭാസമാകുന്നു. ആധ്യാത്മികമായ അഭിപ്രായത്തിലുള്ള സാമ്യത്തെ ആധാരമാക്കി ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, “പല മതസാരവുമേകം” എന്നു സ്വാമി പറയുന്നു. ബുദ്ധഭാവൻ ഒരിക്കലും അങ്ങി

നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ബുദ്ധമതത്തോടുകൂടി ഈ അഭിപ്രായം പ്രത്യക്ഷവിരുദ്ധവും ആകുന്നു. ‘ഒരു മതം’ എന്ന സ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തവും മേൽപ്രകാരം സാരനിസ്സം ചെയ്തു സിദ്ധിക്കുന്ന ഏകതാത്വത്തെ ആസ്പദീകരിച്ചുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വാമികളെ എല്ലാ മതത്തെയും അതാതിനുള്ള അദ്ധ്യാത്മികമായ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അഭേദത്തെ ആധാരമാക്കി സ്നേഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. നമ്മളിൽ ചിലരാകട്ടെ, ഹിന്ദുമതത്തെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും ബുദ്ധമതത്തെ അമിതമായി സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വാമിയുടെ മതത്തിനും ബുദ്ധമതത്തിനും തമ്മിലുള്ള വേരൊരു വ്യത്യാസം—ഏറ്റവും സാരമായ വ്യത്യാസം—സ്വാമി, “ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു” എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തവും ബുദ്ധമതവും തമ്മിൽ രാവും പകലും പോലെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാകുന്നു. “ദൈവം” എന്ന ശബ്ദത്താൽ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ, ബുദ്ധമതത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ല. ഈ സംഗതിയെ കുറേക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു ഞാൻ ഒടുവിൽ പറയാം.

എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിലുള്ള തുല്യപ്രധാനമായ മറ്റൊരു സംഗതി സുസമ്മതമായ ആധുനികാഭിപ്രായങ്ങൾ അനുസരിച്ചു തീയരുടെ സാമുദായികജീവിതത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ സമുദായസ്ഥിതിയെ, പരിഷ്കരിക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സമുദായം നന്നാകുന്നതിനുള്ള ലൗകികമായ സകല ശ്രമ

ങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. പുതിയ രാജ്യഭരണനയം അനുസരിച്ച സമുദായത്തിന്റെ പൗരാവകാശങ്ങളെ സ്ഥാപിപ്പാൻ നടത്തുന്ന പ്രക്ഷോഭങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ ശ്രമങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഇതിൽ നമ്മളെ മുഖ്യമായി സഹായിക്കുന്നത്, നമ്മളുടെ സംഘബലമാകുന്നു. സ്വാമിയുടെ മതം ഈ സംഘബലത്തിന് അനുഗുണമായിട്ടുള്ളതാണ്. ബുദ്ധമതം, ആലോചിച്ചു നോക്കുന്ന ചിലർ, ഇതിന് പ്രതികൂലമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും പെട്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ ഭിന്നമതമാണെന്നുള്ള പ്രതീതികൊണ്ടുതന്നെ, അതിൽ പലർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഈ ഭിന്നാഭിപ്രായംതന്നെ വാശിയുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ കക്ഷി വഴക്കായിത്തീരാവുന്നതും, അങ്ങിനെയുള്ള ഭിന്നിപ്പ്, സമുദായശക്തിയെ നാമാവശേഷമാക്കി ചെയ്യുന്നതുമാണ്. ഈ പരിതാപകരമായ പതനത്തെ, എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം സ്വരക്ഷയെ ഓർത്തു സഹജമായിത്തന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അതുപോലെ കൊച്ചിയിലെ “രീയർമഹാജനയോഗ”വും, മലബാറിലെ “രീയർമലബാർ യോഗ”വും, “ജൂണോനോദയ”യോഗവും, എന്നുവേണ്ട, നമ്മുടെ സമുദായം മുഴുവനും, ആ സംഗതിയിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സമുദായത്തിന്റെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ വാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ ആലുക്കം വഹിച്ച ഒരു സമുദായസ്നേഹിയുടെ മണ്ണിഷ്ടാണുക്കൾ ഈ വക വിചാരങ്ങളാൽ വിസ്മയിതമായിരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു

തെറ്റാണോ? തെറ്റായാൽ കൂടി, നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു നേതാവും അതിനെ സ്നേഹിച്ചു: ക്ഷമിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

നിങ്ങളുമായി ഏനിക്കു പതിനെട്ടുകൊല്ലത്തിൽ കുറയാത്ത കാലത്തെ പരിചയം ഉണ്ട്. എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ ഭൂതന്റെ നിലയിൽ ആദ്യം ഞാൻ മലബാർ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഒന്നാമതായി വന്നുകണ്ടതു നിങ്ങളെയായിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ദയനീയ വസ്ഥയെപ്പറ്റി ഇതു ഗാഢമായും ദൈർഘ്യമായും സർവ്വം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങളെപ്പോലെ അനുതാപശാലിയായ ഒരു നേതാവിനെ ഞാൻ ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ അനുതാപം നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളെ ചിന്തിച്ചുള്ളതല്ല. ലോകത്തിലുള്ള ഏതു ആഭിജാതമാന്യനോടും അർദ്ധസനം അർഹിക്കുന്ന എല്ലാ യോഗ്യതകളും ഭാഗ്യങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു സ്വായത്തമാണെന്ന്, മുഖസ്തുതിശങ്കകൂടാതെ പറയാവുന്നതാണ്. ജാതികൃതമായ അസ്വാതന്ത്ര്യം നിങ്ങൾക്കു മാനസികമായല്ലാതെ, ബാഹ്യമായി അനുഭവിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിവരമുള്ള ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പിന്നെ നിങ്ങളുടെ അനുതാപം നിഷ്കളങ്കവും ഗാഢവും ആയ സമുദായസ്നേഹത്തിൽനിന്നു മാത്രം ഉണ്ടായതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്നേഹമെല്ലാം ലിപിച്ചുചെന്നു വെച്ച മരുഭൂമിയിലും താണുപാകയാണെന്നു നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ശങ്കിക്കരുത്. കേരളത്തിലെ ഇരുപതുലക്ഷത്തോളം ഹൃദയങ്ങളിൽ അതു

അനുസ്മരണമെന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു എനിക്കു ശു-
ചമെന്നാൽ കഴിയും.

എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മതപരിവർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തെ-
പ്പറ്റി സമുദായത്തിൽ പ്രാധാന്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും.
അനുസ്മരണം ഉള്ള മറ്റു പല മാനുഷാർക്കും വിപ്രതിപത്തി
യാണു ഉള്ളതെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതയെ ഈ
സന്ദർഭത്തിൽ പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തിരുവി-
താംകൂറിൽ ഇതിന്നു അനുക്രമിക്കുന്നവർ വളരെ വളരെ
ചുരുക്കമാകുന്നു. കൊച്ചിയിൽ ചില മാനുഷാർ ബുദ്ധമത-
പക്ഷപാതികളായി ഉണ്ടെങ്കിലും അവിടുത്തേയും ബഹുജ-
നാഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ അനുക്രമമല്ലെന്നാണു എനിക്കു മ-
നസ്സിലായിട്ടുള്ളതു്. മലബാറിലും അങ്ങനെയെന്നെയെ-
ന്നാണു എന്റെ അറിവു്. എന്നാൽ ഈ വിപ്രതിപത്തി,
അല്ലെങ്കിൽ വൈമനസ്യത്തിൽ നൂറ്റിനൂറു തൊണ്ണൂറും. ഇ-
ന്നദോഷചിന്തയുടെ ഫലമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, നേരെ മ-
റിച്ച് മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിസ്ഥാപകസ്വഭാവംകൊണ്ടു
മാത്രം ഉണ്ടായതാണെന്നും നമുക്കൊക്കെ അറിയാവുന്ന
താണു്. ഈ മനഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയാണു്, ഞാൻ എന്റെ
പ്രസംഗത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു സമുദായ
നേതാവിന്റെ നിലയിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സമുദായ-
ത്തോടു പ്രത്യേകമായി മതംമാറാൻ പറയുമ്പോൾ, അതു
ബുദ്ധമതി പറയുന്നപോലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും നി-
ർദ്ദേശത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നും ലൗകികമായ സ്വാ-
തന്ത്ര്യത്തിനായി സംഘത്തോടെ മതം മാറാൻ (Whole-

sale conversion) വിവക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും മനസ്സി
 ലാക്കുന്നതിന് അസാധാരണ ഉപമാപോഹശക്തികളൊ
 ന്നും വേണമെന്നില്ല. ജനങ്ങളുടെ മേൽസൂചിപ്പിച്ച
 മനഃസ്ഥിതിയിൽ അതു സാധ്യമാവാൻ ഇനി എത്ര ശത
 വർഷങ്ങൾ വേണമെന്നും അതിനിടയിൽ ലോകത്തു
 എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളാണു വരാൻപോകുന്നതെന്നും ആർക്കു
 റിയാം? ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധമായോ പ്രകൃതിശാസ്ത്രസം
 ബന്ധമായോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുതിയ ഉപജ്ഞാനങ്ങൾ
 പോലെ, ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങളെ പാടെ മാറ്റത്തക്ക
 അത്ഭുതകരമായ ശക്തിയൊന്നും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ൨൫൦൦
 കൊല്ലമായി ഏറക്കുറെ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പഴയ ബുദ്ധ
 മതത്തിന് ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോ
 ന്നുന്നത് സെയിൻറു അഗസ്റ്റിനും മാർട്ടിൻ ലൂതറും
 മതം പ്രസംഗിച്ചതു ഓരോ രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ ജനതയോ
 ടായിരുന്നു; ചെറിയ ഒരു ജനവിഭാഗത്തോടായിരുന്നില്ല;
 പ്രത്യേക അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളാൽ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു പ്ര
 ത്യേക ജനവിഭാഗത്തോടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രധാന
 ഉദ്ദേശ്യവും മതപരിഷ്കാരമായിരുന്നു; ജാതിപരിഷ്കാരമാ
 യിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടുതന്നെ, എത്ര ഭയങ്കരമായ വിപ്ലവങ്ങ
 ളാണ് അതുനിമിത്തം ഉണ്ടായത്! തീയ്യരുടെഇടയിലും
 ഇങ്ങിനെയുള്ള വിപ്ലവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഇന്നത്തെ സ്ഥി
 തിക്കു ആശാസ്യമാണോ? അതു സമുദായശക്തിയെ വൃഥാ
 ക്ഷയിപ്പിച്ചു, പുരോഗതിയെ തടയുകയില്ലയോ? പക്ഷേ
 സമുദായത്തെത്തന്നെ ശിഥിലമാക്കി ഭിന്നമതങ്ങളിൽ ല
 ിപ്പിച്ചു സപരോപനാശം വരുത്തിയെന്നും വരാവുന്നതല്ല

യോ? അങ്ങനെയായാൽ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം സഫലമാകുമോ? അതുകൊണ്ട് ആവക ഉപമകളും ചരിത്രങ്ങളും പ്രസംഗത്തിന്റെ ഭംഗിക്കും പ്രൗഢിക്കും അല്ലാതെ പ്രകൃത്തിനു അനുപയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.

ഇനി ജാതിജന്മമായ സകല അവശതകൾക്കും ബുദ്ധമതം ഏകസജ്ജീവനിയാണെന്നു നിങ്ങൾ ഉറപ്പുപറയുന്നതിനെത്തന്നെ നോക്കാം. ഒരു തീയ്യൻ ബൗദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഉയർന്ന ജാതി ഹിന്ദുക്കൾ, ഹിന്ദുവെന്ന നിലയിൽ അവനെ താണജാതിക്കാരനായി പിന്നെ ഗണിക്കയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രനെന്ന അവൻ സമുദായനിലയിൽ കയറും കിട്ടുമെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതു വെറും ഒരു ഊഹം, അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം മാത്രമാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേർന്ന പുലയരും പറയരും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പലേടത്തും ഉണ്ട്. മതപരിവർത്തന 'രസവാദം' ആ കാര്യങ്ങൾക്കുള്ള ഇനിയും തക്കമാക്കിയിട്ടില്ല. ബുദ്ധമതം പ്രചരിക്കുന്ന സിലോൺ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ താണ വർഗ്ഗക്കാരും ഉണ്ട്. ആ മതം അവർക്കും കയറും കൊടുത്തിട്ടില്ല. നേരേമറിച്ചു ഹിന്ദുമതം പല താണ വർഗ്ഗക്കാരെയും പൊക്കിയിട്ടുണ്ട്. ശങ്കരൻ, രാമാനുജൻ, ശ്രീകൃഷ്ണചൈതന്യൻ മുതലായ പല ആചാര്യന്മാരും പല വർഗ്ഗക്കാരെ ഉന്നമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉന്നമനം ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നവരുടെ പാത്രതയേയും കാലദേശാവസ്ഥകളേയും അനുസരിച്ചു സാധ്യമാകുന്നതാ

ണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതു നമ്മൾ വിചാരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ സംഭവിക്കാത്തത്. വിശേഷിച്ചും ഈവക സംഗതികൾ— താണവർഗ്ഗക്കാരുടെ സമുദായസ്ഥിതിയെ പൊക്കുക മുതലായ ബാഹ്യകാര്യങ്ങൾ—ഒന്നും ഈ മതത്തിന്റേയോ ആ മതത്തിന്റേയോ പ്രത്യേകഗുണങ്ങളായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

നാമൊക്കെ ഇന്ന് ബുദ്ധമതക്കാരായാൽ വെളിയിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെ പെട്ടെന്നു ഉന്നമിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തിയേറിയ സഹായങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടാകുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ മതസംബന്ധമായ ഉണർച്ചയുണ്ടാക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്ന നിജ്ജീവമായ ഇന്നത്തേ ബുദ്ധസംഘങ്ങളിൽനിന്ന് നമ്മൾക്കു എന്തു സഹായമാണു പ്രദീക്ഷിക്കാവുന്നതു്? അങ്ങനെയൊക്കെ ടി. കെ. മാധവൻ അവർകൾ പറയുന്ന പോലെ എന്തുകൊണ്ടു നമ്മൾക്കു ക്രിസ്തു് പാനികളായിക്കൂടാ? ലോകം മുഴുവൻ ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയസഭകളിൽ ഏതിലെങ്കിലുംനിന്ന് പ്രായോഗികവും പ്രബലവും ആയ സഹായങ്ങൾ നമ്മൾക്കു കിട്ടുന്നതാണല്ലോ? കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെയുള്ള പതിന്നാലക്ഷം ക്രിസ്തു് പാനികളോടുകൂടി പതിനെട്ടലക്ഷം രീയ്യരേയും ചേർത്തുപോക്കുക. ആ സമുദായബലംതന്നെ ഇതരവർഗ്ഗങ്ങൾ ഭയപ്പെടത്തക്കതായിരിക്കുമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ സി. വി. കുഞ്ഞുരാമൻ അവർകൾ സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ വഴിതെറ്റാൻ പറയുന്ന മേൽജാതിക്കാരന്റെ മൂക്കിനു നേരെ മുഷി ചുരുട്ടാൻ

ഘസ്തസിരകളെ തപരിപ്പിക്കുന്ന പെരുന്തുമുള്ള ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിപ്പാൻ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങളോടു ഉപദേശിക്കുന്നില്ല? ഇസ്ലാംമതത്തേക്കാൾ സമഭാവനയ്ക്കും ഐക്യമത്യത്തിനും വിശുദ്ധമായ മതം വേറെ ഇല്ലെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇവിടെ നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായും നോക്കിയതു സമുദായത്തിന്റെ മനുഷ്യമിതിയാകുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ മതത്തോടു ബുദ്ധമതത്തിനുള്ള ചില സാമ്യവും സാമീപ്യവും ആകുന്നു നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു ഞാൻ പറഞ്ഞ മനുഷ്യാശ്രീയമായ പ്രവണതയെ നിങ്ങൾ അറിയാതെയായാണെങ്കിലും, ഇവിടെ പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആയാൽത്തന്നെ ചിന്തമതത്തോടു കൂറുകൂടി ആന്തരസാമ്യമുള്ള ആര്യസമാജത്തെ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് അവഗണിക്കുന്നു? പഞ്ചമനെ അവന്റെ കടലിൽ ചെന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ബ്രാഹ്മണനാക്കാൻ സഹലമായി യത്നിച്ചുവരുന്ന ദയാനന്ദമതത്തെ എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ബഹുമാനിക്കുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ട് തിര്യക്കു ആര്യബ്രാഹ്മണരായി കൂടാ? മതത്തിന്റെയും സമസൃഷ്ടിസ്നേഹത്തിന്റെയും പേരിൽ നിങ്ങളുടെ മുററത്തുനടക്കുന്ന ആര്യസമാജക്കാരുടെ അതൃപ്തകരമായ ഉദാരപ്രവൃത്തികൾ ലോകത്തു ഇന്നുള്ള ഏതു ബുദ്ധസംഘത്തിൽനിന്നു നിങ്ങൾക്കു പ്രരീക്ഷിപ്പാൻ കഴിയും? പൂണച്ചകെട്ടാനും ഹോമം കഴിക്കാനും ഉള്ള മടികൊണ്ടായിരിക്കാം നിങ്ങൾ അതിനെ സ്വീകരിക്കാത്തതു്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മമതം അംഗീകരിക്കരുതോ? നവീനജീവിതാദർശങ്ങൾക്കു് അനുഗുണവും ഉൽകൃഷ്ടമത

ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു് അവിരുദ്ധവും ആയി രാജരാമമോഹനനായി മുതലായ വിശ്വവിശ്രുതപണ്ഡിതന്മാർ സ്ഥാപിച്ചതും ഡാക്ടർ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ മുതലായ ഋഷിമാരും ഇന്ത്യൻ ഓഷ്ഠീയനേതാക്കന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന അനേക പുരുഷരത്നങ്ങളും സ്ത്രീരത്നങ്ങളും അംഗങ്ങളായുള്ളതും നമ്മളിൽ ചില മാനുസഹോദരർ അവിടുവിടെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വച്ചിരിക്കുന്നതുമായ, ജാതിയില്ലാത്ത ബ്രഹ്മസമാജം എന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടു്? അതിന്റെ പ്രചാരത്തിന്റെ മന്ദത കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ രീയ്യന്റെ ജാതിക്കു അതുകൊണ്ടു നീങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം.

ബുദ്ധമതത്തിനു സമുദായത്തിൽ ശീശ്രുതരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചു? അതിന്നു നിങ്ങൾക്കുള്ള ഗമകങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു? രീയൻ, ബൌദ്ധൻകൂടിയായാൽ അവന്റെ കുറമലിനതരമാകയില്ലെന്നു രീച്ചയാക്കാൻ നിങ്ങൾ ധൈര്യപ്പെട്ടതു് എങ്ങനെ? രീയനു ബുദ്ധമതം സ്വാരത്ത്ര്യം നൽകുമെങ്കിൽ ചെറുമനം ആ മതം സ്വീകരിച്ചാൽ ഉടനെ സ്വാരത്ത്ര്യം ഉണ്ടാകുമോ? രീയർ ആയിരം കൊല്ലത്തിനു മുമ്പു ലങ്കാദീപിൽനിന്നു കേരളതീരത്തിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾത്തന്നെ ബുദ്ധമതക്കാരായിരുന്നരിന്നാൽ അവർ വീണ്ടും ആ മതം സ്വീകരിക്കുന്നതു് ഉത്തമമാണെന്നു് ചിലർ അഭിമാനിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. രീയ്യരുടെ ആഗമത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈ ഐതിഹ്യം

ഇന്നും സിദ്ധാന്തദശയിൽ എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു ഊഹം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. അതിനെ സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിനു മുൻപു ഹിം-ൽ സിലോണിൽ ബുദ്ധമതം എത്തുന്നതിനു മുൻപു തീയ്യരുടെ പൂർവ്വാർ അവിടെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, അവരുടെ അന്നത്തെ മതം നമുക്കിന്ന് അത്യുത്തമമായി തോന്നേണ്ടതാകുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്മളെല്ലാം ഈ നിലയിൽ ഇന്നു കേരളംവിട്ടു വല്ല ബുദ്ധമതരാജ്യത്തും അഭിനിവേശിപ്പാൻ പോകയുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ നമ്മുടെ സന്താനങ്ങൾ അവരുടെ പൂർവ്വാരുടെ മതമായ ഹിന്ദുമതത്തെ അഭിമാനപൂർവ്വം പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയും ആയിരം കൊല്ലത്തിനു മേലായി അടുത്ത പൂർവാർ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്ന മതത്തെ പരിത്യജിച്ചുകളഞ്ഞ നമ്മളുടെ മതാഭിമാനത്തെ അവഹേളിക്കുകയും ചെയ്യരുഷ്ണത്തെ സംശയിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതുമല്ലേ? വിശേഷിച്ചും അതെല്ലാം പൂർ്വാചാരപ്രിയന്മാരുടെ ഒരു വക ഭരണിമാനങ്ങളാകുന്നു. ഉൽപതിക്കുവായ നിങ്ങൾക്കു അതു വരാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട്, അതല്ല; പിന്നെയോ? ബുദ്ധമതം നല്ലതെന്നു തോന്നി, അതിനെ സ്വീകരിച്ചു; സ്വീകരിപ്പാൻ സമുദായത്തെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ലതിനെ ആർക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കാം; ആർക്കും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യാം; എന്നാണു പറയുന്നതെങ്കിൽ ശരി. ഇനി അതിന്റെ നന്മയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചാൽ മതിയല്ലോ.

ഒരു മതത്തിനു പ്രധാനമായി, ധർമ്മം, മോക്ഷം എന്നു രണ്ടു വശങ്ങളാണുള്ളതു്. ബുദ്ധമതത്തിലെ ധർമ്മ

മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും ആക്ഷേപിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്തതാകുന്നു. ധർമ്മം (സദാചാരം) തന്നെ സർവ്വധാനമായി കരുതുന്ന മതം ഇതുപോലെ ലോകത്തു വേറൊന്നില്ലെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. മോക്ഷം എന്നതു, ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനാവസ്ഥയാകുന്നു. അതു തത്വശാസ്ത്രപ്രതിപാദ്യമായ വിഷയമാണ്. ബുദ്ധമതത്തിലെ തത്വശാസ്ത്രം വളരെ പ്രൗഢമാകുന്നു. അതിലെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ജീവിതം, അനവധി ജന്മങ്ങൾക്കുശേഷം ജ്ഞാനത്താൽ സർവസംസ്കാരങ്ങളും നശിച്ചു നിർവാണം പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ നിർവാണം സർവനാശം, അല്ലെങ്കിൽ, ശൂന്യം ആകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു പറയാൻ തരമില്ല. പ്രമാണജഡന്മാരല്ലാത്ത സ്വതന്ത്ര ചിന്തകന്മാർക്കു ഈ ഭാഗം വിചാരമണിയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ആത്മലതത്വജ്ഞാനിയായ ജോൺ സ്റ്റൗവർട്ട് മിൽ, ബുദ്ധമതക്കാരുടെ നിർവാണം ഒരിക്കൽ ലോകത്തു സർവസമ്മതമായി തീർന്നുക്കൊണ്ടു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ അഭിമാനപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. ഒരു മതത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെപ്പറ്റി ഇതിലധികം പറഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഇതു പുസ്തകത്തിലെ ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായമാണ്; അല്ലെങ്കിൽ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സാരാംശങ്ങളെ മാത്രം നോക്കി പറയുന്നതാണ്. ആവക സാരാംശങ്ങൾ എല്ലാ മതങ്ങളിലും ഏറക്കുറെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. വിശേഷിച്ചും വൈദികമതത്തിന്റെ രത്നകിരീടങ്ങ

ഓരോ ഉപനിഷത്തുകളെപ്പറ്റി “കാൻറ്” (Kant) മുതലായ പാശ്ചാത്യതത്ത്വചിന്തകർ ഇതിലധികം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിലെ പഞ്ചശീലങ്ങളും ദശകുശലങ്ങളും, മറ്റും വേദാന്തത്തിലെ യമനിയമാദികളെക്കുറിച്ചും ശക്തിയും വ്യാപ്തിയും ഉള്ള നാദാചാരങ്ങളാണോ? അഹിംസയെ ബുദ്ധമതം ഉച്ചമായി പ്രോത്സാഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതു ഇന്ന് അധികമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ഹിന്ദുവൈദികന്മാരാകുന്നു. കേവലം സന്യുക്തമായ ഒരു സമുദായം ഹിന്ദുക്കളിലല്ലാതെ കാണാൻ കഴികയില്ല. ബുദ്ധമതം പഴയ വൈദികമതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ തെളിമാത്രമാണെന്നു പറയുന്നവരോടു് ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതം പഴയ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സത്താണെന്നു് അവരുടെ എതിരാളി പറയും. മതങ്ങളെല്ലാം മലയരുവികൾപോലെ ഉന്നതങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നവയാണു്. അവയുടെ അതാതകാലത്തെ ശുദ്ധി അവ ഒഴുകുന്ന ഭിക്ഷകളുടെ ഗുണഭോജങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ.

നിങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തിലെ ജാതിശല്യത്തെയാണു എപ്പോഴും ഉണർപ്പിക്കുന്നത്. ജാതിയെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളതു ചുരുക്കത്തിൽ ഞാൻ മുൻപുതന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചാതുർവർണ്യം വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. ബുദ്ധസംഘങ്ങളിൽ വർണ്ണവ്യത്യാസം ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ സംഘങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെമേൽ ലൌകികാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മുൻപുതന്നെ മുളച്ചുവളർന്ന ജാതിവിചാരങ്ങളെ പഠിച്ചുകുളവാൻ സംഘങ്ങൾ ക

യ്ക്കുമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. ഇതു ചരിത്രസിലമായ വസ്തുതയാകുന്നു. ബുദ്ധമതരാജ്യങ്ങളിൽ ജാതിബാധ രീതി ഇല്ലെന്നു പറയാവുന്നതായി അറിയപ്പെടുന്ന രാജ്യം ബഹുമാത്രമാകുന്നു. അതു ദേശീയമായ വല്ല കാരണങ്ങളാലും സംഭവിച്ചതാണെന്നു വാദിക്കാം. ജപ്പാനിൽ അടുത്തകാലംവരെ ഭയങ്കരമായ ജാതിശല്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു അവിടെ നിർത്തിയെടുത്തതാണ് ഉണ്ടായത്. ഇവിടെയും രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യം ജാതിയോടു മല്ലിട്ടുതുടങ്ങിയതിനു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇന്നു നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭാരതമഹാസഭയുടെ കീഴിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന അയിത്തവർജ്ജന പ്രസ്ഥാനവും മിശ്രഭോജനസംരംഭവും, ഫലപ്രദമായിത്തീരുകയിൽ ജാതി നിജ്ജീവമായിത്തീരുന്നതാണ്. ജനാഭിപ്രായത്തിനു ശക്തി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ശാസ്ത്രസമ്മതി സിദ്ധിച്ച അനാചാരങ്ങൾക്കു മാറിപ്പോകുന്നതാണെന്നു ലോകചരിത്രം റാമെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളാൽ, നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ച മെച്ചം ബുദ്ധമതത്തിനു ഇല്ലെന്നു വിശദമാകുന്നു. എന്നാൽ തീയ്യരുടെ ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതത്തെക്കാൾ ബുദ്ധമതം അവർക്കു നല്ലതെന്നാണു നിങ്ങൾ സങ്കല്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതും ശരിയെന്നു സമ്മതിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നു കാണുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. ഞാനും നിങ്ങളും ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിയും തീയ്യസമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്. നമ്മൾ ആരും കരുതികഴിക്കാനും പൂരം തുടങ്ങാനും പോകാറില്ല. നമ്മളെപ്പോലെ അനേകായിരം

ആളുകൾ വേറെയും ഉണ്ട്; അവരും അതിനു പോകാറില്ല. സമുദായത്തിലെ പാമരജനങ്ങൾ മാത്രമേ ആവക ആരാധനകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുള്ളൂ.. നമ്മളെക്കാൾ ഉയർന്നവരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗക്കാരിൽ ഉള്ള അപരിഷ്കൃതാംഗങ്ങളും അതു ചെയ്യുന്നുണ്ടുതാനും. ഒരേ മതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആളുകൾ അസംഖ്യങ്ങളായിരിക്കും. അവരുടെയെല്ലാം നടപടികൾ ഒന്നുപോലെ ഇരുന്നുവെന്ന് ഒരിടത്തും വരുന്നതല്ല. അതിനു സമുദായസ്ഥിതിയെ അല്ലാതെ മതത്തെ കുററു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള കുററങ്ങളെ തിരുത്തേണ്ടതു സമുദായനേതാക്കളുടെ ജോലിയുമാകുന്നു. സ്വാമിത്വപ്പാദങ്ങളും, എസ് എൻ ഡി. പി. മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും നമ്മുടെ സമുദായത്തിലെ ആവക ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കുവാൻ വളരെയൊക്കെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്; ശ്രമിച്ചുവരികയുമാകുന്നു.

ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഭൂമിച്ചഭാഗങ്ങളിലും ഈ വക അനാചാരങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഉത്തരദേശ ബുദ്ധമതം, അല്ലെങ്കിൽ മഹായാനബുദ്ധമതം, മന്ത്രങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, കൂടപത്രങ്ങൾ, ജന്തുബലികൾ എന്നുവേണ്ടാ, ഭൂമിച്ച ഹിന്ദുമതത്തിലുള്ളതിൽ പരിമിതങ്ങളായ ഭയങ്കരമായ അനവധി ഭാഷാചാരങ്ങൾക്ക് അട്ടിപ്പേരു സിദ്ധിച്ചതാവാനാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഹീനയാനബുദ്ധമതവും അതിന്റെ ആദിസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിഷ്കർഷയോടുകൂടിയല്ല ഇന്നു ദക്ഷിണദേശങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ സങ്കല്പവും ശരിയല്ല.

ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി പറയാനുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പറയുമ്പോഴൊക്കെ അതിന്റെ നിദ്ദോഷഭാഗങ്ങളെ മാത്രവും, ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ദോഷാംശങ്ങളെ മാത്രവും ഉദാഹരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ താരതമ്യവിവേചനരീതി ശാസ്ത്രീയമോ ധർമ്മമോ അല്ല. ഇത് അറിയാതെ വരുന്നതാണെങ്കിൽ പരിഹരിക്കേണ്ടുന്ന ന്യൂനതയും, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ നിന്ദ്യമായ ഒരു അപരാധവും ആകുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ ഭൂമണത്താൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷി വഞ്ചിതമാകയും വിവരമില്ലാത്ത അനവധി ശ്രോതാക്കൾ സംഗതികൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുതിയപരിവർത്തനത്തിന്റെ തിരക്കിൽ നിങ്ങൾ അത് ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ നിവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ എനിക്കു പറയാനുള്ളതു ബുദ്ധമതത്തിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകവൈഷമ്യത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. ഈ മതത്തിൽ “ആത്മാവു” എന്നൊരു വസ്തുവെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. രൂപവേദനവിജ്ഞാനാദികളായ അഞ്ചുസ്കന്ധങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ അന്തകരണശാസ്ത്രീയങ്ങളായ ഏതാനും തത്വങ്ങൾ അല്ലാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ഘടകമോ നിയാമകമോ ആയ മറ്റൊരു ചൈതന്യവസ്തു ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. ആത്മാവിനെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു പരമാത്മാവായ ഈശ്വരന്റെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഇല്ലാത്ത ഈ മതവും ഇതിന്റെ ഉപ

യോഗവും കടന്ന ബുദ്ധിശാലികൾക്കോ യോഗീന്ദ്രന്മാർക്കോ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നല്ലാതെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു, വിശേഷിച്ചും ആത്മവിന്റെ അനിഷ്ടനാശത്തിനോ ഇഷ്ടലാഭത്തിനോ വേണ്ടി ദേവതകൾക്ക് ആടും കോഴിയും കുരുതികഴിപ്പാൻ നടക്കുന്ന പ്രാകൃതജനങ്ങൾക്കു ഉറഹിപ്പാൻതന്നെ പ്രയാസമാണെന്നു ആർക്കും അറിയാം. ഈശ്വരഭയം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും അകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത സാധാരണവ്യക്തികൾ സദാചാരത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം സദാചാരമനുഷ്ഠിച്ച ധർമ്മശൂരന്മാരായിത്തീരാൻ ശക്തരാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് കറെ സാഹസമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ മതം പരിഷ്കൃതാശയമായ പ്രത്യേകാംഗങ്ങൾക്കല്ലാതെ സമുദായത്തിനു് അനുഷ്ഠിപ്പാൻ സാധ്യമായതല്ലെന്നു വിശേഷിച്ചും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

എന്നാൽ ലോകത്തിലുള്ള അമ്പതു കോടിയോ അധികമോ, അതു എങ്ങനെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ മുൻപേതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ വിശ്വപ്രസിദ്ധവരുന്നതു നമ്മൾ പറയുന്ന ശുദ്ധമായ ബുദ്ധമതമല്ല. അതിന്റെ പുറത്തു പടൻകേറിയിരിക്കുന്ന കാടും പടപ്പുകളും ആകുന്നു. അവർ ബുദ്ധമനിയെത്തന്നെ ഈശ്വരനിവിശേഷമായി ആരാധിക്കുകയും അവതാരങ്ങളിലും അതുഭൂതകഥകളിലും ദേവന്മാരിലും യക്ഷന്മാരിലും പിശാചുക്കളിലും വിശ്വപ്രസിദ്ധകയും എല്ലാപ്രകാരത്തിലുള്ള അന്ധപാരമ്പര്യത്തേയും അബദ്ധവിശ്വാസത്തേയും പുല

ത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. ദക്ഷിണബുദ്ധമതത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായ സിലോൺ ബർമ്മയും തന്നെ ഭീമാകൃതികളായ ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതും അവതാരകഥാ ചിത്രങ്ങൾ കൊത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ചൈത്ര്യങ്ങളാൽ നിബിഡമായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവർ നമസ്കരിക്കുകയും, ആരാധിക്കുകയും പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്തുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്നു. ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇവയിൽ സാധാരണമായി അഭിഷേകവും നൈവേദ്യവും ചെയ്യാറില്ലെന്നു ഉള്ളു. പുരാതനമതമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ സ്മരണയെ നിലനിറുത്തുന്ന ഈവക ഉപചാരങ്ങളെ ഞാൻ കേവലം ആക്ഷേപിക്കുകയല്ല. ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത് ഈ വിഷയത്തിലും ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതത്തേക്കാൾ ബുദ്ധമതത്തിനു പറയത്തക്ക മെച്ചമൊന്നുമില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഈശ്വരനില്പാത്ത മതത്തെ തങ്ങൾക്കായി പ്രാപ്യാപനംചെയ്ത ഭഗവാൻ ബുദ്ധനെത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ഈശ്വരനായി വരിച്ചു ജനങ്ങൾ ആരാധനയുടെ വസ്തുതയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന കൗതുകകരമായ വിധിവിചിത്രം നമ്മെ എന്തുപഠിപ്പിക്കുന്നു? ശുദ്ധബുദ്ധമതം ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നിലയിൽ ഒരു പരാജയമാണെന്നുള്ളതു വിശദമാക്കുന്നു.

രാജാരാമമോഹനറോയി മുതലായ മഹാത്മാർ ഹിന്ദുമതത്തിൽ അവർക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതായി നിങ്ങൾ വാദിക്കുന്നു. രാമമോഹനറോയി ഹിന്ദുമതത്തെ നിരസിച്ചിട്ടില്ല; വേദാന്തമതത്തെ അദ്ദേഹം ശ്ലാഘിക്കുന്നു മഹാകവി ടാഗോർ ഉപനിഷത്തുകളിൽ വളരെ അഭിമാന

മുട്ടു ഭേദമാണ്. അവരെല്ലാം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളെ മാത്രമേ ആക്ഷേപിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നല്ല, ഇവരാരും ബുദ്ധമതം അംഗീകരിപ്പാൻ ജനങ്ങളോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ആ പണ്ഡിതന്മാർ ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി നമ്മെപ്പോലെയോ അധികമോ അറിഞ്ഞിരിക്കാമെന്നുള്ളതുമാണ്. ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമി ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി വളരെ പരിജ്ഞാനവും ബഹുമാനവും ഉള്ള മഹാനായിരുന്നില്ലേ? ജാതിശല്യത്തെപ്പറ്റി നിഷ്കരുണമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും ഗാഢമായി അനുതപിക്കുകയും ചെയ്ത വിശാലഹൃദയനായിരുന്നില്ലേ? എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഹിന്ദുമതത്തെ പരിഷ്കരിപ്പാൻ അല്ലാതെ ബുദ്ധമതത്തെ ഉജ്ജീവിപ്പിപ്പാൻ ഉപദേശിച്ചില്ല? ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി നമ്മൾ നിശ്ചയമായും ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തീയ്യരെ അടുപ്പിക്കാത്ത ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കാൾ ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യം അധികമുള്ളതു മുസ്ലീം പള്ളികളിലാണെന്നു, ജസ്റ്റീസ് സഭാശിവയ്യർ പറഞ്ഞതിനെ നിങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ഇതു പേയാംശങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു മതത്തെ പരിഷ്കരിപ്പാനുള്ള ഉത്സാഹത്തെ മുൻനിർത്തി ചെയ്യുന്ന ഉപാലംഭം മാത്രമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഉൽകൃഷ്ടഹിന്ദുസഭ സ്ഥാപിപ്പാൻ ക്ലേശപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ അദ്ദേഹം ഇസ്ലാംമതം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു സുഖമായി ഇരിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ലെന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണ്. മദ്രാസിലെ പച്ചയ്യപ്പാകോളേജിൽ ഇതുവരെ പഞ്ചമന്മാർ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി, സാമൂതിരിക്കാളേ

ജിൽ ഇപ്പോൾ തീയവിദ്യാത്മികൾ കയറിപ്പോകുന്നതു കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്ന നിങ്ങൾക്കു് അത്ര നൈരാശ്യജനകമായിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി പ്രധാനമല്ലെങ്കിലും ഒരു സംഗതികൂടി പറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മൾ ബുദ്ധമതക്കാരായി മാറിയാൽത്തന്നെ ഒരു മതപരിവർത്തനത്തിന്റെ ഏകദേശമല്ലാതെ അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഫലം അതിൽനിന്നു സ്വാഭാവികമായി സിദ്ധിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. കാരണം, ബുദ്ധമതം ഭിന്നമാണെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലെ പുരാതനമതത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നും, അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഹിന്ദുപുരാണപ്രസിദ്ധമായ അവതാരങ്ങളിൽ ഒന്നും ആയിരിക്കുന്നതുതന്നെ. ബുദ്ധമതത്തെ ഹിന്ദുമതത്തോടു സംബന്ധിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാൽകൂടി ക്ഷമ കേടുകാണിക്കുന്ന ചിലർ ഈയ്യിടെ നമ്മുടെഇടയിൽ ഉണ്ടെന്ന് എന്നു കരുതിയാമെങ്കിലും ആ സംബന്ധം ആർക്കും അപലപിക്കത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള വസ്തുത ഇവിടെ പറഞ്ഞേരീതു. സാംഖ്യം, വൈശേഷികം, മുതലായ മതങ്ങൾ പോലെ ബുദ്ധമതവും ഒരു ഭക്തനാകുന്നു. ഇതിനെ ഹിന്ദുക്കളുടെ പല ഭക്തഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, എന്നുതന്നെയല്ല, ഉത്തരമീമാംസയിൽ തന്നെയും പൂർവ്വപക്ഷത്തേപ്രതി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു ഈ ഭക്തത്തിന്നു് ഈ അതുഭുതകരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിപ്പാൻ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒന്നു് ഇതിന്റെ ഭ്രാന്താവിന്റെ അലോകസാമാന്യമായ മാധാന്യമായിരുന്നു. ഈ സംഗതികളെ സംക്ഷേപിച്ചു് ഈ വിഷ

യത്തിൽ പ്രധാനപ്രമാണികനായ ജെ. ഡബ്ബ്ളിയു. റോയിഡ് ഡേവിഡ്സ് (J. W. Rhoyd Davids) പറയുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ കേൾക്കുക.

“Buddhism was the child and then product of Hinduism. Goutama's whole training was Brahminism. He probably deemed himself to be then the most correct exponent of the spirit, as distinct from the letter of the ancient faith, and it can only be claimed for him that he was the greatest and wisest and best of the Hindus.”

ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സന്താനവും ഫലവും ആണെന്നും ഗൗതമബുദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പഴയമതത്തിന്റെ സാരാംശം വ്യാഖ്യാനിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തതെന്നും അദ്ദേഹം അത്ര മഹാനും അഹിബുദ്ധിമാനും അത്യുത്തമനും ആയ ഹിന്ദുവായെന്നും മറ്റുമാണ് ഈ പണ്ഡിതൻ പറയുന്നത്. ഇദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവല്ല; ഹിന്ദുപക്ഷപാതിയുമല്ല; ബുദ്ധമതത്തിലെ വലിയ ഒരു വിശ്വാസിയും ഒരു യുറോപ്യനും ആകുന്നു. വന്ദ്യനായ അനംഗാരികധർമ്മപാലൻ നിജ്ജെറോക്കു എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകത്തിൽ വായിപ്പാൻ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

അത്യന്തവന്ദ്യനായ ശ്രീനാരായണഗുരുപാദർക്കുപോലും ഇവിടുത്തെ സവണ്ണഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ, ജാതിന

മിത്തം പ്രവേശനമില്ലെന്നുള്ള സംഗതി നിശ്ചയമായും അഭിമാനമുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറയ്ക്കത്തക്ക ഭയനീയമായ നൃപനതതന്നെ. അതിൽ സമുദായാഭിമാനിയായ നിങ്ങൾക്കു് ഉദ്ദേശം തോന്നുന്നതും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അതിന്റെ പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഏതാണെന്നുള്ളതിലാണ് പക്ഷാന്തരമുള്ളതു്. വാസ്തവത്തിൽ പരമഹംസരായ ഉപ്പാദങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തനിക്കുവേണ്ടി ഇതര ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാനുള്ള താല്പര്യം ഒരിക്കലേങ്കിലും അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നുവോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ അമോഘമായ മനശ്ശക്തി ഇതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അതു സാധിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. അല്ലെങ്കിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജന്മഭ്രമിയായ തിരുവിതാംകൂറിൽ ശക്തിമത്തായി ഇപ്പോൾ നടന്നു വരുന്ന ക്ഷേത്രപ്രവേശനവാദംതന്നെ അവിടുത്തെ മനശ്ശക്തിയുടെ രൂപാന്തരമല്ലെന്നു് ആക്കറിയാം?

ഞാൻ യോഗത്തിൽ വച്ചു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ എന്റെ കൃതിയായ 'ഭരവസ്ഥ'യിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ കൌതുകം തോന്നുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായസ്ഥൈര്യത്തെ ഉരച്ചുനോക്കാൻ അതു ശരിയായ കല്പമല്ലെന്നുള്ളതു് ഇവിടെ പറയാനിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഭരവസ്ഥയിലോ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുക്കിയിലോ, എന്നല്ല എന്റെ ഏതെങ്കിലും കൃതികളിൽ മതത്തെ ഉപലംഭിച്ചു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം മതപരിഷ്കരണത്തെ മാത്രം

ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും പരിവർത്തനത്തെ മുൻനിറുത്തിയല്ലെന്നും നിഷ്കഷിച്ചു വായിച്ചുനോക്കുന്ന ആക്ഷേപം അറിയാമെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ. പരിഷ്കരണത്തിൽ എന്റെ ആദർശം മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള “ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം” എന്നുള്ള ശ്രീനാരായണമതം ആണെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പറഞ്ഞേക്കാം. നിങ്ങളുടെ തൃശൂർലേഖകൻ, ശ്രീമാൻ കുഞ്ഞുണ്ണി, ഞാൻ ആറ്റിങ്ങൽവെച്ചു ഈയിടെ ചെയ്ത ഒരുപ്രസംഗത്തിൽ എന്റെ മതം ബുദ്ധമതമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചതായി പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഞാൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എനിക്കു ബുദ്ധഭഗവാന്റേയും ബുദ്ധമതത്തിലും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അതു് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആദർശത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലായ്കയാൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതുമാകുന്നു. സമുദായത്തിലെ പ്രത്യേകാംഗങ്ങൾക്കു് ആത്മാർത്ഥമായി മതം മാറാൻ തോന്നുമ്പോൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു വിരോധമില്ലെന്നു് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചട്ടമാറുവണ്ണം മതം മാറാൻ ഉപദേശിക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു, സമുദായത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. ക്ഷേത്രംകെട്ടാൻ മരംചുമന്ന വേദന ഇതുവരെ ആരീട്ടില്ലാത്ത ചുമലിൽ വാഹാരം പണിക്കു കല്ലു ചുമക്കാൻ ധൂതിപ്പെട്ടാൽ സാധുക്കൾ കഴങ്ങുമെന്നുമാത്രമേ അതിന്നർത്ഥമുള്ളൂ. വിശേഷിച്ചും നമ്മിൽ ചിലരുടെ അഭിപ്രായഗതിയനുസരിച്ചു് അദ്ധ്യാത്മവിഷയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയുള്ള സ്വാമിത്വപ്പാദങ്ങൾ മതംമാറുന്നതല്ലെന്നും എനിക്കു തീർത്തുപറവാൻകഴിയും. നമ്മുടെ മതഗുരുവിനെനമ്മൾ

മതംമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഗുരുതരമല്ലെന്നും പറയേണ്ടി വന്നതിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ഇന്ന് വരെയുള്ള പല ശ്രേയസ്സിനും ഫേതുഭൂതനായി, സമുദായത്തിന് പൊതുവിൽ സമ്മതനായി, സമുദായത്തിന്റെ ഭാഗ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചതെന്നു നാമൊക്കെ അഭിമാനിക്കുന്ന മഹാനുഭാവനായ ഒരു ആചാര്യനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പുരോഹിതന്മാർക്കായി സിലോണിലേക്കോ ടിബറ്റിലേക്കോ, ഓടുന്ന “കയ്യിൽ കിട്ടിയ കനകമുപേക്ഷിച്ചു”ള്ള ഓട്ടവും ശ്രേയസ്സു രമപ്പെന്നാണു് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ വളരെ പറയുന്നു. ബുദ്ധമതസ്വാകരണംകൊണ്ടു് അതു സിദ്ധിക്കുന്നത് സംഭാവ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ കാണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഒരു വലിയ സമുദായത്തിന്റെ ആയിരത്തിൽ ചിലപാനം കൊല്ലം മുമ്പു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പുനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യുകയെന്നതു് ഒരു വമ്പിച്ച കാര്യമാകുന്നു. അതിനെ വല്ല പൊടിവിദ്യയും കൊണ്ടു ലഘുവായി സാധിക്കാമെന്നു് എനിക്കു വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭത്തിനായി ഇതുവരെ നമ്മൾ പറയത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു് എനിക്കുതോന്നുന്നതു്. സമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കും നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ശക്തിക്കും പൗരജ്ഞത്തിനും അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അതിനായി എന്തുശ്രമം ചെയ്തു എന്നു നമ്മളോടുതന്നെ ചോദിച്ചാൽ നമ്മൾ ലജ്ജിക്കേണ്ടിവരും. നമ്മൾ പ്രധാനമായി ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ള

തു്, കുറെ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുകയും കുറെ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തതും ആകുന്നു. അതു നിഷ്ഫലമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടില്ല. തളിരോഡിൽ കൂടി നിങ്ങൾ നടന്നതും അതിലേപോവാൻ നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തതും നിങ്ങൾ ഹിന്ദുവായിരുന്നപ്പോഴായിരുന്നു. അതുപോലെയുള്ള പല കൃത്യങ്ങളും ഒരു റിപ്പബ്ലിക് അമ്പന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഇരുന്നു കൊണ്ടു ചെയ്യാവുന്നതും അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ഫലത്താൽ നമ്മൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പൂർണ്ണമായി വീണ്ടെടുക്കാവുന്നതും ആകുന്നു. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു ശരിയായ ശക്തി വളർപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു രണ്ടു സാധനങ്ങൾ, ധനവും വിദ്യയും ആകുന്നു. ദീർഘദൂരമായ നമ്മുടെ സ്വാമി അവയെപ്പറ്റി കൂടക്കൂടെ നമ്മോടു് ഉപദേശിക്കാറുള്ളതു നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെ നമ്മൾ വീണ്ടെടുക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മുടേതായിത്തന്നെ ഇരിക്കും; ആ വിജയത്തിന്നു അവകാശികളും നമ്മൾതന്നെ ആയിരിക്കും. നമ്മൾ കടം വാങ്ങുന്ന മതമോ, ആശ്രയിക്കുന്ന മതക്കാരോ, ആയിരിക്കയില്ല. അതല്ലെ ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭം? അതല്ലെ ശരിയായ പൗരസ്വം?

നിങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ച ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു മിക്കവാറും മറുപടി ഈ കത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ പറയുന്നതു നിങ്ങളുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ കാണുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളേയും അനൗചിത്യങ്ങളേയും പറ്റി മാത്രമാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്റേയും സമുദായാംഗ

ത്തിന്റേയും നിലയിൽ പറയേണ്ടതു് എന്റെ കത്ത്വുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈവക സംഗതികൾ ഗണ്യമല്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കു ശരിയായ നിശ്ചയവും നിങ്ങളുടെ വിജയത്തിൽ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അതിനെ പിൻതുടന്നു കൊള്ളുക. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സർവ്വവിജയവും ആശംസിക്കുന്നു.

ഈ കത്തു പട്ടരെ ദീർഘമായിപ്പോയിരിക്കുന്നതിനാൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വാദം തുടന്നുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ എനിക്കു സൗകര്യവും മനസ്സും ഇല്ലെന്നുള്ള വിവരവും ഞാൻ ബഹുമാനപൂർവ്വം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്നു്,

തോന്നിക്കുന്നതാ,
15—8—1923 }

സ്റ്റേഫിതൻ,
എൻ. കുമാരനാശാൻ (ഒപ്പു്)

